

Hier verdwijnt
meer dan een uur les.

Wanneer een budgetoefening mensenlevens raakt

In een kantoor op het departement wordt koortsachtig gerekend: hoe kan je 100 miljoen besparen op de levensbeschouwelijke vakken? Na dagen puzzelen ligt er een plan op tafel: de rekenoefening klopt. Maar wat naast de cijfers op papier staat is chaos, een plan zonder voeling met de realiteit.

Al snel bleek dat de organisatie van de levensbeschouwelijke vakken niet zomaar op de schop kon. Het recht op levensbeschouwelijk onderwijs is grondwettelijk verankerd en laat geen afschaffing toe. Tijdens de onderhandelingen werd herhaaldelijk gewezen op de inhoudelijke en organisatorische gevolgen voor scholen en personeel. Maar die signalen vonden geen gehoor, zelfs niet voor mildering. Willens nillens bleef daarom één constante overeind: de besparing van 100 miljoen euro. De hervorming van de levensbeschouwelijke vakken is dan ook geen antwoord op een pedagogisch of organisatorisch probleem, maar een zuivere besparingsoperatie.

Achter die 100 miljoen staan 1399 collega's die door deze beslissing hun job verliezen. Volgend schooljaar blijft hun stoel in jullie school leeg. Zij weten vandaag niet of ze hun huis nog kunnen afbetalen of hun gezin nog zekerheid kunnen bieden. Voor hen betekent deze hervorming geen flexibiliteit, maar onzekerheid. Hier verdwijnt meer dan een uur les.

Ministers proberen te sussen: *geen paniek, er is genoeg werk, mensen zullen zich wel aanpassen*. Zo wordt een menselijk probleem herleid tot een abstracte budgetoefening. Ja,

er is een lerarentekort. Maar zomaar van vak en van school veranderen is geen evidentie. Niet iedereen heeft de juiste bekwaamheid. Niet iedereen zal werk vinden dicht bij huis. Velen zullen met lege handen achterblijven.

Achter die 100 miljoen staan ook jouw directeur en jouw team. Jullie worden opgezadeld met een gigantisch organisatievraagstuk. Lesroosters moeten hertekend worden. Overlegmomenten verdwijnen. Je moet straks evenveel lesgeven met minder collega's. Ook voor jullie betekent dit meer onzekerheid, meer puzzelwerk en meer werkdruk. Onderwijs wordt hier niet beter van, integendeel.

Zorgvuldig besturen vraagt meer dan budgettaire logica. Het vraagt respect voor mensen en aandacht voor de impact op scholen en onderwijskwaliteit. Doen alsof het schrappen van 1399 jobs geen gevolgen heeft, is de realiteit ontkennen. Dit laten we niet los. We blijven de leraren levensbeschouwelijke vakken verdedigen door actie, ondersteuning en juridische stappen. Want achter elke besparing staan mensen.

We voeren op 20 mei actie samen met de andere onderwijsvakbonden (www.cov.be).

TEKST
Marianne Coopman

BEELD
tyasindayanti